

Čistota

● ■ **pointa**

Ondřej Chlubna

Čistota

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Ondřej Chlubna
Čistota – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

● ■ pointa

Čistota

Čistota

Copyright © Ondřej Chlubna, 2025

Design © Zuzana Bürger, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7691-733-0

ISBN e-knihy 978-80-7691-834-4 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7691-840-5 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-841-2 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

Čistota

Ondřej Chlubna

Představte si člověka zcela posedlého touhou žít co nejčistší
možný duševní život.

Člověka zchytralého, přesto skeptického. Takového mudrce,
který přespříliš odmítá veškeré předchozí učení.

Člověka sobeckého a posedlého sebou samým. Přesto nikoli
zlého, nikoli lstivého a nikoli nenápomocného.

Ten druh člověka, co čte Nietzscheho, Pessou, Gellnera a Sar-
tra. Čte ovšem výhradně jen Nietzscheho, Pessou, Gellnera,
Sartra a jiné zatracené duše.

Nevěří nikomu. Stal se ničím.

A ve své nicotě, ve které hledá očištění od všech akcidentů
světa, si žije svým životem.

A teď si představte to nejhorší – že začne věřit sobě a svým
konstruktům.

Toto je jeho volba. Toto je jeho honba za čistotou. Čistotou
duše, jež začíná odstraněním akcidentů a přijetím nutného.

Toto dílko není o teorii, kterou si tento člověk vykonstruoval.
Ale o tom, jak se s ní vypořádává.

Toto jsou nejnítěnější poznámky, pochybení a rozjímání moderní-
ho Spinozy. Zde je napsáno to, co si Spinoza nikdy nepřiznal.

Varování

Postava autora knihy je zcela smyšlená. Názory autora nemají nikdy být brány bez rozmyslu a postava autora by rozhodně neměla být inspirativním příkladem.

Knihy v žádném případě nepodporuje násilí. Veškeré násilné prvky autora, vybízení k boji a možné prvky disrespektu, mají sloužit především jako kritika této postavy.

V mnoha kapitolách se objevují pasáže, kdy autor zanedbává své emoce, kdy se zamilovává do vlastního trápení, či kdy jeho myšlenky nenápadně přechází v misogynii. Tyto prvky slouží jako kritika této postavy a jejích nedostatků.

Postava autora je smyšlená a má provokativní účely. Má sloužit jako vzor člověka, který se vydal na unikátní životní cestu s unikátními riziky. Nikoli jako vzor.

TLDR:

Knihy je zcela fiktivní.

Knihy je provokativní; nikoli preskriptivní.

OBSAH

ČÁST I.

Kapitola Az	
Odjezd do rajských zahrad	16
Kapitola By	
Inverzní Schrödingerova kočka	22
Kapitola Cx	
Rakev bez počitků	26
Kapitola Dw	
Poslouchej své srdce	34
Kapitola Ev	
Intelektuální tanec	46
Kapitola Fu	
Muž a jeho jizva	50
Kapitola Gt	
O doznání vlastních zločinů	58
Kapitola Hs	
A ty jsi kdo?	62
Kapitola Ir	
Smysl života jak smysl života	70
Kapitola Jq	
Aforismy I.	74
Kapitola Kp	
Co kdyby?	78
Kapitola Lo	
Éros se zlomeným křídlem	84
Kapitola Mn	
Mé podvědomí se mne dnes opět snažilo mučit	90

ČÁST II.

Kapitola Nm	
Augustine, pročpak brečíš?	96
Kapitola Ol	
Spokojenost je nespokojena	102
Kapitola Pk	
Není dovoleno jít zpátky.	106
Kapitola Qj	
Aforismy II.	110
Kapitola Ri	
Troška chemikálie, která ti pomůže s žitím	114
Kapitola Sh	
Agáta	118
Kapitola Tg	
O lhaní	124
Kapitola Uf	
Nejtěžší zkouška nesvobody	128
Kapitola Ve	
Debata o vraždě	140
Kapitola Wd	
Šarm prokletého básníka	154
Kapitola Xc	
Nebe je peklo	158
Kapitola Yb	
Kočka byla šťastná	170
Kapitola Za	
Pojďme se rvát	176

ČÁST I.

Kapitola Az

Odjezd do rajských zahrad

Existuje pouze jeden skutečně závažný filozofický problém: a tím je život. Posouzení, jak žít život tak, aby byl žit a aby byl zároveň hoden žití, se rovná odpovědi na základní otázku filozofie. Tuto otázku lze zhustit do pouhých tří slov: Pro co žiješ?

Jaký je tvůj důvod k žití?

Člověk se ovšem nechce spokojit jen s důvodem k žití. Najít si důvod k žití je jednoduché. Stačí přijmout a začít uctívat jakýkoliv princip, na který člověk narazí, bezmezně se s ním ztotožnit a přijmout jeho cíle za své. Takto může člověk snadno žít život pro jakoukoli jinou osobu, společnost, nahodilý princip, libovolný afekt či nějakého bůžka, na kterého při své životní cestě narazí.

Toto však filozofii nestačí. Akcidenty jsou pro ni moc akcidentální. Životní cesta je pro ni příliš subjektivní. Proto hledá univerzálnost – abstraktnost největší úrovně. Nehledá pouze důvod, proč žít, ale hledá, jaký by měl být důvod proč žít?

Hledá důvod, proč žít. Ale čistý důvod, proč žít, nikoliv akcident. Ale důvod tak jistý, jakože vepsané úhly trojúhelníka v rovině mají 180°. A když takový důvod neexistuje, tak hledá filozofie alespoň nějaký způsob žití, co nejčistší, který se mu co nejvíce bude blížít.

Tato kniha naštěstí není filozofií. Jsou to jen texty na téma této největší filozofické otázky...

[Z deníku autora.]

Narazil jsem jednou v Amsterdamu na jednoho námořníka. Andy de Bruijn mu říkali. Andy mě pozval na skleničku, jelikož zrovna slavil. Tak jsem k němu přistoupil, položil ruce na barovou desku,

popřál mu hodně štěstí, slíbil, že další drink je na mne a poslechl jsem si jeho příběh.

Slavil, jelikož zrovna začíná nový život. Skončil s plavbou z jednoho místa na druhé. Vlastně s takovou plavbou skončil už před nějakou dobou. Poslední roky jen seděl v Amsterdamu. Dnes ale sedět přestává. Máchal ve vzduchu totiž palubním lístkem, který ho měl dopravit až do Rajských zahrad.

Proto se také radoval přes celý podnik a zval koho mohl, aby si s ním dal skleničku. „Na rozloučenou!“ říkal. Je kupodivu, že většina štamgastů se na jeho nabídky zlákat nenechala. Možná jsou Holanďané až příliš klidní samotářští lidé, než aby se k něčemu podobnému nechali vyburcovat.

Tak slavil jsem s ním. Jeho nadšení se na mě přímo nahnulo a zmocnilo se mě také. Už bude odjíždět. Vše hrozné nechá tady a všechno dobré vezme s sebou.

Zeptal jsem se jej, kde jsou ty Rajské zahrady, jelikož jsem o ničem podobném ještě neslyšel. On mě jen ujistil, že jsou a že je tam moc hezky. Už jsem se začínal obávat, že tento milý příběh bude mít depresivní zvrat a Andy prohlásí, že Rajské zahrady jsou posmrtné zahrady v nebi. Nic takového naštěstí Andy neudělal. Vytáhl pohlednici a ukázal mi osadu, někde v Jižní Americe, do které se měl přestěhovat. Ta pohlednice byla poněkud starší, ale člověk i tak mohl poznat, co se na ní nachází. Rajské zahrady hodné tohoto jména. Skutečný ráj na zemi.

Andy mi začal popisovat její detaily. Jeden kostel, pět barů, jeden přístav, pět nevěstinců, kubánský tabák, chilský rum a příroda hnedka za humny. Skutečně, Rajské zahrady zněly jako skutečný ráj.

Andy se dal do tance. Pozval na taneční parket nějakou turistku a protančili spolu celou píseň. Očividně tato dívčina čekala na

pusu, ale Andy ji odmítl. Ptal jsem se ho proč? Třeba pěkně po nizozemsku kotví u jiných břehů. Odpověděl, že on kotví jen u své milované ženušky, která ho již čeká v Rajských zahradách. Jela napřed převzít jejich panství, takže teď už jen zbývá, aby se za ní dostavil i Andy, jakožto pán domu.

V životě jsem snad neviděl člověka tak šťastného. V dřívější fázi večera mi říkal Andy i několik svých historek z dalekých dobrodružných plaveb a mohu vám říci, že život námořníka je krutý. Andy si plně zaslouží tuto cestu i svůj šťastný konec. Pověděl mi, že toto bude jeho poslední cesta na moři a poté už nikdy na žádnou loď nevstoupí. Poté už nikdy nebude pracovat. Poté bude jen užívat.

Zbývá jedna cesta přes oceán a už bude v Rajských zahradách.

Při finální průpovědi jména Rajské zahrady zvedl svůj lístek entuziasticky vysoko do vzduchu. Zbytek lokálu jeho nadšení nesdílel.

Podíval jsem se na jeho lístek. Připadal mi nějaký zašedlý. Požádal jsem jej, jestli bych se na tento lístek nemohl podívat.

Lístek byl opravdu časem zašedlý. Měl zažloutlé rohy a byl mnohokrát přehnutý a rozložený, místy dokonce natržený. Pozorně jsem si jej přečetl.

Byl to lístek od Andyho bývalé společnosti. Dárek k odchodu. Lístek mu zaručoval jednu bezplatnou plavbu. Andy si jako destinaci vybral právě Rajské zahrady. Lístek byl ovšem vystaven již před více než dvaceti lety. Dvacet let se jen válel v jeho kapse. Neměl datum konce platnosti. Lístek ale nikdy nebyl uplatněn.

Nevěděl jsem, co si mám myslet. Zeptal jsem se na to tedy Andyho.

„Zítra odjízďím do Rajských zahrad. Ani nevíš, jak moc už se těším, člověče. Zítra odjízďím. Už dvacet let zítra odjízďím.

Víš, jak je to krásné? Vědět, že zítra odjedeš. Že tady necháš všechno špatné a jdeš za vším dobrým. Je to překrásný pocit.

Nechci o ten pocit přijít. Nechci o ten pocit přijít už dvacet let. Nechci přijít o to očekávání. Proto zítra odjíždím už dvacet let. A proto za dvacet let, pokud ještě budu dechat, budu stále ještě zítra odjíždět.

Zastav se, jakmile budeš mít cestu kolem. Pozvu tě na skleničku. Budu totiž zrovna slavit, že zítra odjíždím do Rajských zahrad.“

Hospoda jeho entuziasmus nesdílela.

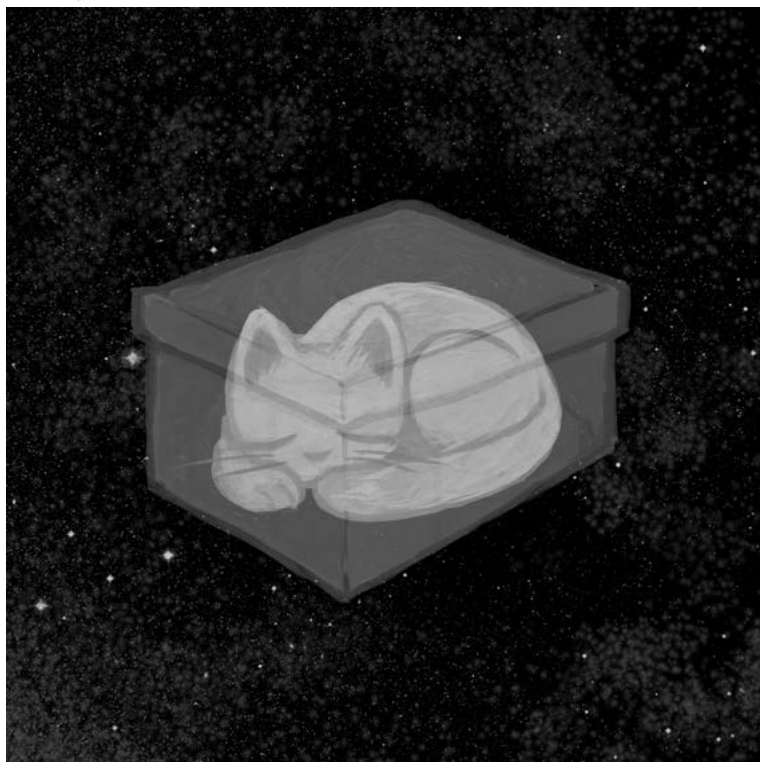
V tvrdých dnech si říkej: dnešek už nějak přežiju, ať už je jakkoli hrozný. Toto udělej každý den a máš prožitý celý život.

Induktivní metoda prožití života – hrozný dnešek ještě prožij pro zítřek a to samé si řekni zítra.

Život hrozný, ale prožitý.

Kapitola By

Inverzní Schrödingerova kočka

Po svém setkání s Andym de Bruijn se mi otevřela okna k věcem lidským a viděl jsem veškerý ten oceán marnosti, který může snaha žít život čistě v lidech zanechat.

Jejich systémy jsou akcidentální. Jsou založeny na víře a pochybných logikách. Jejich systémy jsou marné.

Večer s Andym byl neskutečně zajímavý a já jsem si jej velmi užil. Ale ukázal mi, čemu všemu lidé dovedou věřit, jen aby věřili v něco, co jim dodává životní pozitivum. Jejich dobro není dobrem.

Je potřeba se bránit. Je potřeba se nenakazit.

[Z deníku autora.]

Postavím si život. Stěnu vedle stěny je postavím vedle sebe do pravých úhlů, dokud si nevytvořím krabici svého života. Jako bych **byl** Schrödingera kočka, budu si sedět ve své krabici, bez jediné starosti o to, co se děje venku.

Postavím si život. Ze své píce vystavím své stěny, ohromnou strukturu, jež přežije i ty nejsilnější hurikány, jejichž větry by mohly o tyto stěny bušit. Toto obydlí nestavím proto, abych se zavřel před světem. Stavím ho, abych zavřel od sebe svět. Já si budu budovat své obydlí bez starosti o to, co se děje venku.

Jako inverzní Schrödingerova kočka budu sedět ve svých vystavěných stěnách a hovět si v sobě samotném. Jako Epikúros, který si za hranicemi své zahrady sedí sám v zapomnění na ctnosti, o kterých psal, jen v uzavřené asvětové blaženosti.

Postavím si život a uvnitř svého života si budu žít, jak jen nejlépe dokážu. Na stěny si vylepím plakáty, do rohu umístím konvici, abych si mohl dát kávu. Nad postel si umístím oprátku, abych si každý den mohl říct „dneska ještě ne“. Do knihovny umístím prázdnou polici, aby mé znalosti mohly přibývat. Na stůl si vezmu hromadu prázdných bloků, abych mohl tuto esej dokončit. Do skříňky dám gin a do lednice mnohaleté zásoby. Na noční stolek dám prášky, abych mohl usnout. Přidám zrcadlo, abych viděl alespoň nějaký obličej. Možná i plastovou pannu, aby mi nebylo smutno. V mém postaveném životě mi nebude dobře, ale s trochou štěstí mi po vybudování nového života bude alespoň blaženě.

Jako inverzní Schrödingerova kočka budu sedět ve svých vystavěných stěnách a hovět si v sobě samotném. Jako Epikúros, který si za hranicemi své zahrady sedí sám, v zapomnění na ctnosti, o kterých psal, jen v uzavřené asvětové blaženosti. Svět bude ode mne vzdálen neprůhlednou zdí a já nebudu vědět, co se v něm děje.

Tentokráte nebude svět debatovat o tom, zda žije kočka. Ale kočka by mohla debatovat o tom, zda žije svět.

Kočka ale o tom debatovat ani nemusí. Kočce na tom, zda ještě žije svět, vlastně zas tak moc nesejde.

Postavím si život. V něm objevím čistotu. A v něm si sám dožiju.

Mňau.

Kapitola Cx

Rakev bez počítků

Stavět. Každý by chtěl stavět. Ale mně je „každý“ jedno. Zavřu se tady. Postavím se tady. Odloučím venek.

Venek ale nelze odloučit. Je stále tady. Je stále v hlavě. Je ho nutno dát pryč. Je ho nutno očistit.

Chce to čistotu. Čistou čistotu. Očištění od všeho venku.

Chci tvořit čistě, ale má hlava je znečištěna.

První krok je očištění. I kdyby. I kdyby snad po očištění nemělo zbýt nic.

V nicotě se přeci nemusí žít pouze nicotně. Snad lze i v nicotě žít, tak nějak... spokojeně.

[Ze zápisků autorova. Zápisky obsahují mnoho poznámek, revizí a vyškrtaných částí.]

To jsem takhle jednou seděl veprostřed vlažné noci v osamělém baru kdesi na hraně města. Nálada začala upadat. Venku již byla tma, že i černá náplň tiskárny byla proti ní jasná. Lidé uvnitř byli již tak unavení, že i místní vypnutý jukebox vydával více zvuku. Navíc byli místní štamgasti tak zpití, že i robot zažívá více emocí než oni v této fázi noci. Jen má mysl, posílena tímto nicotným stavem, se počala vydávat do zbytečných a neprobádaných končin labyrintu lidské mysli.

Vyhledal jsem dalšího hosta, jenž v tomto podniku osaměle seděl. Přisedl jsem a zeptal jsem se jej:

„Skutečně čistá mysl by byla spokojena i v rakvi bez počítků, nemyslíte?“

Nestačil jsem ani pozorovat reakci v jeho obličejí (ostatně mě jeho reakce zas tak moc nezajímala) a pokračoval jsem:

„Skutečně čistý člověk, ten, který žije život bez jakékoliv špíny na mysli, by jistě objevil, jak být spokojený za veškerých možných okolností. Je ovšem možné, že by se mu děla taková zvěrstva, že by svůj život nazval jako něco negativního – jako například dlouhé mučení – v tomto případě by spokojenost nebyla možná a život by byl i pro čistého člověka negativní. Přesto, pokud čistý člověk nalezne původ spokojenosti, pak by ji mělo jít aplikovat za všech situací běžného života. Vezměme v potaz předpoklad, že okolnosti běžného života jsou něco pozitivního. Řekněme tedy, že v běžné životní situaci člověka je více pozitivních okolností než těch negativních. Co ale v případě, kdy jsou okolnosti života zcela neutrální? Co když zavřeme člověka do rakve bez počitků? Intuitivně se domnívám, že i v tomto případě bude čistý člověk spokojen, ale nedokáží si ještě toto přesvědčení odůvodnit, a proto s vámi mluvím.“

Host se hluboce napil ze svého džbánu. Nejspíše cítil, že to bude potřebovat.

Tady jsou jedny uvozovky uvnitř, ale není jasné, kde končí a taky nejsou graficky odlišené od vnějších. Host se opravdu hluboce napil. Tak moc, že dopil zbytek svého pitiva na ex a třískl prázdným džbánem o stůl. Pokračoval jsem.

„Jelikož cítím tvou nedočkavost, cizinče, nemusíš se bát, hned ti odpovím. Rakev bez počitků by měla být dokonalou simulací nicoty prostředí.“

Jak je známo, lidská existence se skládá ze vzájemného působení dvou substancí – já a nejá. Já je subjekt, cogito, nějaký duch, existující pro sebe. Já je prostředek naší subjektivní zkušenosti. Nejá je negací mne – je to objekt, svět, existující o sobě. Lidská existence – tedy žití života – následně vzniká jako interakce těchto dvou substancí. Lidský život je jen neustálý střet já a nejá. Zde se nachází lidské

vnímání, lidská akce a především život – neustále natažen mezi já a nejá. Propojení vnímaného a vnímajícího. Člověk s sebou neustále nosí já a využívá ho k osvětlení světa, čímž tvoří svůj život a realitu.

Jak je ještě známější, po chvíli hloubání zjistíme, že já je vlastně ničím. Já je samo o sobě pouze nosičem schopnosti subjektivních prožitků, který nemá žádné jiné vlastnosti ani danou esenci. Já je zcela svobodné. Já nemá žádnou identitu. Já se může sice nechávat unášet určitou identitou, emocemi či okolnostmi, tyto okolnosti k já ovšem přistupují ze světa. Jelikož je já pouze schopností, nemůže mít ze své podstaty žádnou identitu. Já je jen schopnost nahlížet z pohledu první osoby.

Já si dokonce nemá svou identitu ani kde udržet. Jakmile vědomí provede akci, jež se v určitém okamžiku uloží do já, tak nastane již okamžik další, já se znovu očistí a já je znovu ničím. Proto také heslo „člověk je nic“.

Nietzsche, existencialisté a následná postmoderní situace tuto nicotu v člověku odhalili, člověk ji ovšem ještě plně nepřijal. To sem ale nepatří. Toto zkoumání patří do jiné rozpravy. Možná se zítra za tebou vrátím, abych ti řekl tuto jinou rozpravu, dnes však zůstaňme u rakve.“

Při zmínce o další rozpravě jiný den natáhl host ruku k servírce a gestem konečků prstů ji naznačil, že co nejrychleji potřebuje další pivo.

„Promiň,“ omluvil jsem se. „Moc se ti omlouvám. Já vidím tvou nedočkavost k rakvi bez počitků, a přesto tě zatěžuji těmito odbočkami o nicotě člověka. Přejdeme tedy přímo k rakvi.“

Život se tvoří jako interakce já a nejá. Jelikož já je nic, tak nejá musí něčím být a mít nějaké atributy, které se dostávají do vědomí člověka. Co kdybychom ale minimalizovali i toto nejá? Co kdyby-

chom minimalizovali veškeré počitky, které k vědomí přistupují, takže se z něj (reality) stane prakticky také nicota? Co když zavřeme člověka do rakve bez počitků?

Rakev bez počitků je skříňka, která je kompletně zatemněná a odhlučněná. Je ze všech stran vycpaná jemným molitanem, aby v ní člověk cítil minimum svého prostředí. Člověk se v ní tedy nemůže ani pohnout, jelikož ze všech stran narazí na molitan. Příjem potravy a vody je zajištěn trubicemi přímo do vnitřních traktů. Člověk v této rakvi nic nevidí, neslyší, ani necítí. Realita se v ní redukuje na nicotu. Zbyde jen vědomí a znalosti. Je to vlastně takový matrix, ve kterém vám namísto simulace světa promítají nicotu.

Byl by čistý člověk v této rakvi bez počitků spokojený?

Byl by to vůbec život? Takovéto uzavření mezi nicotou a nicotou?

Toto je ta velká otázka, na kterou se ptám. Lze situaci vědomí mezi ničím a ničím nazvat životem? Případně, pokud ano, byl by člověk se znalostí toho, jak žít čistý život, spokojený i v rakvi bez počitků?

Aby měl tento myšlenkový experiment jistou váhu, tak by se samozřejmě do této rakve nemohl zavřít kdokoli.

Běžný člověk, zcela ovládán afekty, emocemi a svým okolím, by zešílel. Svět mu totiž říká, co má dělat. Zavřete ho do boxu bez světa a on přestane vědět, co má vykonávat, jelikož mu jeho pán svět přestane dávat instrukce. Slabá vůle a otrocký způsob života. Je jasné, že člověk ovládaný afekty by v rakvi bez počitků ihned zešílel.

Docela zajímavá situace nastane, také pokud bychom do rakve bez počitků zavřeli novorozeně, které ještě nebylo políbena světem. Byla by to zajímavá situace, přesto, že by se vlastně nic nestalo.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Čistota.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.